

פרוטוקול מס' 62/ג

מישיבת ועדת-החוקה, חוק ומשפט
ביום שלישי, י"א שבט-אב תשי"ד
(10.8.1954) בשעה 19.00

גורמים: חברי-הוועדה:

- ב. גונא - היו"ר
- ג. מזניה
- ע. איכילוב
- י. בר-יהודה
- ד. בר-רב-האי
- ז. ורהפטיג
- ת. טובי
- ע. מימון
- ה. קליצנוב
- ח. דובין
- ד. שרי
- י. שפירא

סוזמנים:

- סר המספטים פ. רוזן
- ח. כהן - היועץ המספטי
- סר גלס - ממרד המספטים
- א. צירון - סגן מזכיר הכנסת.

מנהל בתי המספט סר אייזנברג
 וטיא בית-המספט המחוזי ד"ר הלוי
 סופט בי"הם המחוזי הרפזי
 לם
 עציוני
 שרשנסקי

חסרי:

- ע. אסף
- ס. בגין
- י. בדר
- ס. הלל
- י. הררי
- י. כסה
- ס. לורנץ
- ס. סנה
- ס. קטיס
- ח. דובין
- ס. ג. שרון
- א. תבורי

סדר-היום: חוק לתיקון סיפוט בתי-מספט
 שלום תשי"ד - 1954.
 (העברת שפטי הפינוי מספכות
 בית-מספט השלום לבית-מספט
 מחוזי).

ח.ט.

ה' יו"ר ס. טובא:

אני פותח את הישיבה.

ה. כהן:

אדוני היושב-ראש, אני תובע לי את התענוג להציל בפניך ובפני חברי הוועדה את האורחים הנכבדים הצמצמים אתנו היום. הסופטים הרפזי, לם, ארשבסקי, עציוני, והלוי נשאו בית-המשפט המחוזי, ומנהל בתי-המשפט סר איזנברג.

ה' יו"ר ס. טובא:

נקדים ישיבה זו לשמיעת דעתם של הסופטים בקשר לשאלה שנתעוררה אצלנו בשעה שהוצע להעביר את משפט הפיננסי לבתי-המשפט המחוזיים. השופט לם יטביר לנו את עמדתו.

השופט לם:

ההתנגדות להצעת ועדת-החוקה היתה כללית, אם כי יש כמה סופטים, או לכל הפחות שופט אחד, אני, שאינני מתנגד לתיקון כזה לכל אורך הדרך.

במבדואר 1953 הצעתי, ביץ יתר ההצעות לפרקליט הפדינה, להעביר את הסמכויות בעניני פיננסי לבית-המשפט המחוזי. אך ברור שאין לעשות זאת בלי להסדיר באופן יסודי גם את חוקי הגנת הדייר וגם את מבנה בתי-המשפט. אם הדבר הזה לא ייעשה, אם הצעה זו מתקבל כפריט בודד, היא עלולה לחרוץ את כל העבודה בבתי-המשפט.

כפי ששמעתם ממנהל בתי-המשפט העבודה בבתי-המשפט מתנהל באופן משביע רצון. בבתי-משפט רבים בשמעות תביעות כמעט ללא השחלה. אם נעביר את משפט הפיננסי לבתי-המשפט המחוזיים, פירושו של דבר שיתחילו פיגורים גדולים מאוד. מספר הסופטים המחוזיים אינו מספיק כדי לקבל על עצמו משפטים למאות - ואטומ, אלה מאות משפטים. טנסיוני לסדתי, ש-80% מן הערעורים המובאים בפני בית-המשפט המחוזי, הם על משפט פיננסי. אם בית-המשפט המחוזי יצטרך לשמוע את כל הפרטים באינטנסיווה ראשונה - הוא יצטרך לשמוע את כל הפרטים. ולזה יתווספו גם הערעורים על פסקי-הדין של בתי-הדין לשכר-דירה. בנוסף לזה, עכשו נקבע שהערעור הוא זכות, ואין הוא יותר ערעור בראות. ז.א. אלפי ערעורים נוספים.

קיימת עוד בעיה: אם הערעורים יובאו ישר לבית-המשפט המחוזי, בית-המשפט העליון יצטרך לשמוע את כל הערעורים, ועד עתה היו מגיעים לרוב-המשפט המחוזי. הדבר הזה עלול לסחוך את המשפטים האלה בסך-הכול; הנה ראייתו בהצבת של פסקי-דין שערעור על פסק-דין שניתן ב-1950 בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בשמע בבית-הדין העליון ביולי 1954. תוכלו עתה לתאר לכם כיצד יוכל בית-הדין העליון לשמוע כל-כך הרבה ערעורים. בצטרך אז לשנות את כל הפרוצדורה כל בית-הדין העליון יצטרך להכנס לכל הפרטים - אחרת, לא יהיה בכך מסוים ערעור.

גם אני, שגורם מבחינה עקרונית את העברת הסמכויות - וזה ענין לשנים - טוען שלא ייתכן להכניס דרך-אגב לחוק זה את הסינוי הזה.

אני סוכרח להצטרך בשם הסופטים, על כי ברגע האחרון באנו עם ההתנגדות שלנו, למרות שקראנו שחברי-הכנסת שפירא והררי דרשו זאת בנדיבות בקריאה ראשונה. אז לא התערבנו. אני זוכר את הנוהג שהוועדה מינה דנה על ענינים חדשים, גם אם הם נתעוררו בטליאה, כל זמן שלא היה ויכוח סקיף על סעיף זה. על-כן חשבנו שיהיה לנו זמן את ההתנגדותנו כמסר הוועדה תביא את הענין לקריאה ראשונה. בין כה וכה סדר המשפטים עומד להציע הצעה שקיפה על מבנה בתי-המשפט, וסם יהיה גולי הסקום להתווכח על הענין הזה.

לעצם הענין יש לשופט הרפזי וליתר הסופטים מה להוסיף.

(חבר-הכנסת י. שפירא עוזב את הישיבה)

חוק לתיקון תקודת שלמות
בת"ת השלום תשי"ד - 1954.
העברת משפטי פינני
לבתי המשפט המחוזיים

ח.ס.

הסופט הרפזי:

באנו כאן לא כל-כך בנוגעלים בובר, כפי
שבאנו כאנשים היולעים את הטאב בבתי-המשפט,
לספור לכם על הדברים שלל התוצאות האפשריות..

אנחנו מייצגים את סופטי בתי-המשפט המחוזיים
אבל לפני שבאנו הנה בוועדנו עם נשיא ומסלם מקום הנשיא של בית-המשפט
העליון והם יפנו את כוחסו להביע גם את דעתם שמזדהה עם דעתנו בענין זה.

אנחנו הבינונו שהצעת חוק זו שבה אנו
מספלים עתה, בוועדה לסלק איזה אנכרוניזם משפטי, מבחינת הערך המשפטי
ולרגל השינויים שחלו בתי-המשפטים, ולהגדיל את הסמכות של סופטי
השלום מבחינת ערך התביעות וכו'.

התיקון שהוצע עכשו להעביר משפטי פינני
לבתי-משפט מחוזיים, הוא תיקון מרחיק-לכת. הדעות מחולקות מה חזון
העבודה שמקדישילו בתי-משפט השלום לרגע לתביעות הפינני. יש שמעריכים
את זה ב-50% מן התביעות האזרחיות ואולי יותר. תביעות פינני זה סוג
תביעות העסקיות שבהן אזרח פשוט מודמן לבית-המשפט; הדם שכל חייו לא
היה בבית-המשפט ומיניו טנהל עסקים, נופל סכסוך בינו לבין בעל-הבית
והוא בא לבית-המשפט.

הנסיגה של שנים רבות מוכיח שאחוז גדול
של חסכוניים עממים במלה סאנו פתרונם אצל הסופט הקרוב ביותר לעם, סופט
שיוצא לסקום המעשה לראות את הדירה, להעריך אותה, למסר אם ההצעה
האלטרנטיבית, אם הדייר יכול להסתפק בשני חדרים או חדר אחד, אם יש
לו שימוש בחדרי שרות או לו. דבר זה דורש קשר עם הסופט העממי ביותר.
נשיא בית-הדין העליון אשר לנו, שלפי מספר התיקים שמגיעים לאינסטנציה
סליטית, לבית-המשפט העליון, 40% ממלה באים לא פערי המחוז ירושלים,
תל-אביב, חיפה, אלא מסקופות מחדים שיש בהם בתי-משפט שלום. פירוש
הדבר שתושב רחובות, או תושב חדיה המסתכסך עם בעל-הבית, כיום הוא
יכול ללכת לבית-המשפט בחדרה, אבל אם יתקבל התיקון, הוא יצטרך ללכת
לחיפה, עם כל היוקר והטרחה של נסיעה, הטסים ביותר יקרים, וההופעה
של עורך-דין בבית-משפט מחוזי שהיא יקרה יותר. זה הצד האחד.

הצד הסני הוא הצד של מבנה בתי-המשפט.

יש פרופורציה סטויסט שאנחנו חושבים שהיא כבר היום אינה בריאה. פעיל
פירסדה. צריך להיות מספר גדול יותר של סופטי שלום, מספר מצומצם
של סופטים מחוזיים ומספר קטן מאד של סופטי בית-המשפט העליון. אם אנחנו
בעביר טח עצום של עבודת בתי-המשפט השלום לבית-המשפט המחוזי, פירושו של
דבר, חובה להגדיל את מספר הסופטים המחוזיים - להעביר מבית-המשפט השלום
המשפט המחוזי, להפוך את הפירסדה הזאת על ראשה. התוצאה היא לא רק
תוצאה תקציבית. השאלה היא אם מדינת ישראל על כוחות האדם שלנו, ועל
המועמדים מהם להתיי-הדין המוכנים לוותר על הפרקטיקה הפרטית וללכת
לשרות המדינה, אם היא יכולה להרשות לעצמה לטווח מספר כל-כך גדול של
אנשים המתאימים לרמה של בית-משפט גבוה יותר. כל ערעור - אין איש
משפטי שסיעה בערעור, כל משפט פינני, אם מינו נגמר בפסדה - ולפסדה
סופטים סופטי שלום ועד עכשו הם עשו צדק. אם ההצעה שהסכמתם עליה
תתקבל, פירוש הדבר שכל משפט פינני יתיי-הדין לבית-משפט העליון. בית-המשפט
העליון, בתקן שלו, לא יוכל לטפל בזה. פינני הדבר תוספת סופטים
עליוניים או תוספת של בית-דין עליון ביניים. מיני אוטר שזה פסול.
ייתכן שזה טוב ויפה. השאלה היא אם דבר זה ניתן להעשות דרך אגב,
ולא יחד עם רפורמה כוללת. אנחנו סבורים שבטלב זה, כאשר התקדמנו
בכמה בתי-משפט על הפיגוריים ויש אפשרות לאזרח לקבל פסק-דין באופן שהיה
לא כל-כך זול מפני שהטסים הועלו. - לת רצוי להפך את סיווי המשקל
שהוסב, להפריע את העבודה הישירה, להציף את בתי-המשפט המחוזיים בתביעות
הפינני, להקן את בית-המשפט השלום, שהוא בית-משפט חשוב מאד, קרוב ללצ העם
פחות "דוקטורית" מבית-משפט מחוזי. אנחנו חושבים שסמוכן לעשות את זה
דרך-אגב, בלי להתחשב עם כל הכרוך בזה. לכן, בלי לומר מפילו בצורה
מוחלטת שנימוקים אלה פוטלים את ההצעה הזאת, אנחנו אוסדים שכרגע, בטלב
זה, בצורה זו - אין זה טוב.

10.8.1954

חוק לתיקון מקודת שיטות
בת"ש השלום תשי"ד - 1954
העברת משפטי פינוי
לבתי"מ המחוזיים

ח.מ.

הטופס עציוני:

אני אדבר על חליטה. אני שואל את עצמי:
בשביל מה בא התיקון הזה? אם הוא בא
הרי זה כדי לשנות דבר רע ליותר טוב, לא בשביל השופט, אלא בשביל
האזרח. השאלה היא אם בשביל האזרח יותר טוב להשאיר את המצב כפי
שהוא היום, או לשנות אותו.

הטופס הרפזי נתן לכם את הנימוקים
סדיברנו עליהם. היום המצב, לפי דעתי, מטביע רצון, מפני שהיום,
לא כמו שהיה פעם, משפטי פינוי נשמעים בבית-משפט השלום תוך 5 חדשים
וגם את הערעורים שומעים תוך כמה חדשים. יוצא שתוך 7-8 חדשים המשפט
מסתיים. אילו רצו, למשל בחליטה, להעביר את משפטי הפינוי לבתי-המשפט
המחוזיים, יעברו שנתיים עד שיתברר משפט כזה. יש עוד כאלף תיקים
אזרחיים בבית-המשפט המחוזי בחליטה, ביניהם תיקים של פיצויים לעובדים
ומזונות, שיש להם זכות בכורה. יסבול אישוא, רק משפט הפינוי, ואינני
רואה כל תועלת בזה.

מצד שני יש היום שלוש דרגות. אין

כל סכנה של עוות-דין. ייתכן מאד שבית-המשפט המחוזי יאשר הסק-דין
של שופט שלום, אך יש עוד אינסטנציה אחת שאפשר תמיד לשנות אליה -
בית-הדין העליון. אין זה נכון שבית-המשפט כמות לעובדות שקבע
שופט השלום. תמיד מוצאים מקום לשנות עובדות של שופט שלום, אם
מוצאים שהעובדות שקבע הן בניגוד לחומר שהיה בפניו.

בנידון זה איננו רואים כל תועלת

שיכולים להביא לאזרח. זה יביא להתייקרות, מכיון שעורך-דין בבית-משפט
מחוזי שכרו יותר גבוה, ועורך-דין בבית-הדין העליון שכרו עוד יותר
גבוה.

90% של משפטי פינוי, אם אינם נגמרים

במסרה, מערערים עליהם - לעתים מערערים כדי שתהיה שהות נוספת. עכשו
כאשר שומעים את המשפט תוך 3 חדשים, אין מערערים. חוץ מזה, הייתי
שופט שלום בזמן המנדט, ואני יודע ש-80% משפטי הפינוי גמרתו במסרה
בין הצדדים. גם היום רוב המשפטים נגמרים במסרה. שופט שלום מכיר
את המצב ואת התנאים. יש בת-משפט שלום בחליטה, במסריה, בחדרה, בעכו
בצפת - את התיקון יתקבל, יצטרכו כל אלה לבוא לבית-המשפט המחוזי
בחליטה. זה נראה לי כאבטורד במצב הנוכחי.

נציא בלי"מ המחוזי הטופס הלוי: אם נשאר לי עוד משהו להוסיף, הייתי

אומר שבדרך-כלל באדמיניסטרציה, לא
בשיטות, הנטילה המודרנית היא לדצנטרליזציה ולא לצנטרליזציה. ז.א.
מעבירים תפקידים לתפקידים נמוכים יותר ומקומיים יותר ומשחררים את
ראשי הקידות מן הדברים השיגרתיים והיום-יומיים. הצעת החוק שעכשו
עומדת לדין הולכת באותו הכיוון בשיטות. ז.א. הכיוון הוא בלי"מ
הכלילי, למשל, למסור יותר עניינים סליליים טעם עכשו היו בטמכות בית
המשפט המחוזי, לבית-משפט השלום. זה כיוון מלטעלה למטה, שהוא כיוון
בריא ומוכר בכל העולם, ושגם הצעת החוק הזאת הולכת בעקבותיו.

התיקון הזה בעניני פינוי הולך בכיוון

הפוך, לצנטרליזציה. בתי-המשפט, כפי שאחד החברים העיר, מהווים כמו
כל אדמיניסטרציה לא שיטות, מירמידה: הבסיס הרחב זה בתי-משפט
השלום הנמצאים בכל הארץ ובכל הערים; אחר-כך יש רק 3 בתי-משפט
מחוזיים ורק בית-משפט עליון אחד בארץ. זאת מירמידה ברורה בנויה
על בסיס רחב, ההולך ונעשה צר יותר עד לנקודה אחת למעלה, מה מציעה
הצעה זו לעשות? להעביר נטל גדול של עבודה מן השכבה הנמוכה ביותר
של המירמידה לשכבה הבינונית, וכתוצאה מכך את כל הערעורים על הפינויים
לשכבה הגבוהה ביותר, ז.א. לבית-המשפט העליון. זאת תנועה שהיא לפי
דעתנו בלתי-בריא ובלתי-מקובלת בכיוון בלתי-נכון.

בית-משפט השלום צריך להיות והיה תמיד

בית-משפט עממי ופשוט. אם לא היה בחוף שעורך-דין יומיע, וכפי שאתם
יודעים מתחילי עורכי-הדין מופיעים בבית-משפט השלום. עכשו נאלח את כל

ועדת החוקה, חוק ומשפט
10.8.1954

חוק לתיקון פקודת סיפוט
בתמיכת השלום תשי"ד - 1954
העברת מסמטי סיפוט
לבתי-המחוזיים

חמ;

הסופט לוי:

העבודה הזאת לבית-המשפט המחוזי, נדכנן שם את כל העבודה בשלום הערים, במקום לשוט בכל הארץ. זאת תנועה בלתי-הגיונית. למעשה, היו שנים מסמטים אחרו של כל עבודת בתי-המשפט השלום לפחות היו מסמטי סיפוט - והדבר הזה אולי גם היום. אני יושבתי שנים רבות בתור שופט אלום אך ורק בפינויים. עכשו, לפי הצעה זו, אני אהיה עסוק טוב שנים בתור שופט מחוזי בפינויים. עכשו, אנו בתור שופטים מחוזיים שומעים ערעורים ואילו אחר-כך בית-המשפט העליון ישמע את הערעורים שעד עכשו שמע בית המשפט המחוזי. אתם הומכים את בית-המשפט המחוזי לבית-משפט שלום ואת בית-המשפט העליון לבית-משפט מחוזי. אתם מורידים - במידה שהדבר נובע למסמטי סיפוט, (וזאת כמות גדולה מאד של העבודה) כל בית-משפט בדרגה אחת, ללא כל צורך וללא כל תועלת. מה הוא הצורך? הצורך הוא אסתי, צורך אל הגיון, להתאים את הסמכות לדון בתביעה אזרחית עד אלף לירות לבין דמי-המפתח. זה לא איזה פצע שכואב. איש לא צעק עד היום הזה ששופטים השלום אינם מוכשרים לתת מסקי-דין בעניני סיפוט שהם טובים ומוכשרים, אלא שופטי השלום במשך עשרות בשנים התמחו בזה והגיעו להתמחות גדולה מאד ורוב פסקי-הדין שלהם מתאשרים בבית-המשפט המחוזי. איש לא אמר ששופטי השלום אינם מסוגלים לשפוט במסמטי סיפוט, אלא בגלל הצורך ההגיוני בלבד, שיש מה איזו אי-התאמה בין דמי המפתח של הפינוי לבין הסמכות של אלף לירות. אבל אי-התאמה זאת היתה קיימת לפחות במשך 10 שנים, ואיש לא פצה מה - ומדוע יש לשנות אתה עכשו ולא תוך מבנה עקבי את החוק.

אינני חושב שזה מצדדך התעבה כזאת בהרכב בתי-המשפט. כמי שכבר חברי אמרו, זה מצדדך מסמטי סיפוט של שופטי שלום לבתי-המשפט המחוזיים. זאת תופעה בלתי-ברירה ובלתי-רצויה.

סר המשפטים פ. רוזן:

ביום הראשון נפגשתי בתל-אביב עם משלחת של שופטי בית-המשפט השלום - אפנים בענין אחר - אבל הם דברו גם על הצעת חוק זו. כשם שהשופטים המחוזיים אינם מוכנים לקבל את המשפטים, הם אינם מוכנים לוותר עליהם. הנימוקים הם בערך אותם הנימוקים שנשמעו כאן, בעיקר הם מדגישים את חשיבות הדין במסמטים כאלה במקום קרוב למקום המחקר - בחזרה, צפת, עכו, רחובות, נתניה וכו'. - מכיון שהמשפטים האלה כרוכים ביציאה למקום ועוד.

השופט טרשבסקי:

כאן יש שלילת אינסטנציה. דבר ידוע הוא בכל מערכת המשפט, שאם באים להטדיר את העבודה בבתי-המשפט שיקול חשוב מאד הוא לא לשלול אינסטנציה לבירור המשפט. אם אנחנו באים עכשו לשנות את זה ולעשות רק שתי אינסטנציות, מבלי שמוכיחים שהמצב הקיים אינו טוב - אין בה מסום תועלת לענין.

סר המשפטים פ. רוזן:

השופט ויתקון הציע לתת סמכות מקבילה לטבי בתי-משפט אלה. האם שקלתם פעם הצעה זו?

השופט עזיבני:

סמכות מקבילה זו יכולה לגרום לעוול דוקא לחלט.

השופט למ:

היתה לנו בתל-אביב ישיבה של שופטים והוצעה שם, בין השאר, גם הצעה זו. באנגליה קיים הסדר זה לא רק לגבי פינויים. לבית-המשפט המחוזי יש סמכות מקבילה לדון בענינים שהם בסמכותו של בית-משפט השלום, אך אדם המגיש תביעה לבית המשפט המחוזי בטעה שהוא יכול היה להגיש לבית-משפט השלום, צפוי לחלום של הוצאות גדולות מאד. על-כן, התובע שוקל היטב אם רצוי להגיש את תביעתו לבית-המשפט המחוזי, או שהוא יכול להתמקם בבית-משפט השלום. אצלנו אין דבר כזה וכל זמן שלא יבוא הסדר יסודי, אין כל טעם להכניס סמכות מקבילה. אם התובע יהיה חזק יותר, הוא יכול למשל, אם הוא נמצא בבאר-שבע לפנות לבית-משפט מחוזי, ביודעו שהנביעה של איש הנגב לתל-אביב כרוכה בהוצאות

הסופט לט:

ושבו יסבול רק החלט. בבית-המשפט המחוזי הפרוצדורה היא יותר מסובכת,
והתשלום לעורך-הדין יותר גדול. בבית-המשפט השלום שונים כל הדברים
האלה. על-כן, אין הצעה מתאימה להכנת תיקון כזה.

נשיא ביהמ"ש המחוזי השופט הלוי: אשר למטכות הסקבילה - אני שומע הצעה
זו בפעם הראשונה. הצדק היה דורש לאפשר
לא רק לתובע, אלא גם לנתבע לבחור בבית-המשפט הרצוי לו. אז אי-אפשר
יהיה לטעון שידו של התובע היא על העליונה, אלא גם לנתבע יש אותה זכות.
זכות הבחירה היתה לנו כעצם בגרון בזמן המנדט במשפטים פליליים. אז היה
טעם של בחירה בשופט בריטי. בטופו של דבר אנו עומדים לבטל את זה, מפני
שאנחנו רואים צורך במערכת משפט אחת, ולא כל מיני רשות בחירה, כדי שכל
אחד יעשה כפי שהוא רוצה.

מטבתנו של השופט ותיקון אני דווקא שהוא
לא התכוון למשפטי פינוי סתם, אלא לאותו סוג של משפטים שתעורר לגביהם
ספק משפטי לאיזה בית-משפט הוא שייך, ובמקרים כאלה הוא מציע לתת מטכות
סקבילה לפני בתי-המשפט.

אני שורה לשופטים.

היור"ט, אונג:

(השופטים עוזבים את החדר)

י. בר-יהודה: הוסבר לי שהיות ובית-משפט השלום הוא בעל
מטכות בכל אזור של בית-המשפט המחוזי שהוא
כפוף לו, יוצא, שבעל-הבית בצפת, גם כיום, אם הוא רוצה בכך, יכול
להגיש את המשפט בחיפה במקום בצפת.

סר המשפטים פ. רוזן: הוא יכול. אילו היה יכול להגיש את המשפט
לבית-המשפט המחוזי, היה עושה כך. אך בדרך
כלל אין עושים זאת.

י. בר-יהודה: אחד מן הניסוקים כבדי-המשקל שהזכירו כאן,
הוא שבבית-המשפט המחוזי יש תוספת מסים
כבדים ותוספת סכר עורך-דין. הם טוענים גם שאחוז די גבוה של משפטי פינוי
מגיע לסיכום של פשרה בבית-המשפט השלום.

ח. סגן: בחוק בתי-המשפט שהוזכרו כבר כמה פעמים,
יש הוראה כפורטת הקובעת שגם הוגשה תביעה
לבית-משפט אחד - לאו דווקא בית-משפט השלום או המחוזי - ובית-המשפט חושב
שמוטב היה להגיש את אותו המשפט במקום אחד, אם בכדי לחסוך הוצאה או סתוך
כל סיבה אחרת - בית-המשפט יכול להעביר את המשפט למקום ההוא.

סר המשפטים פ. רוזן: הארגומנט בנוגע למסים אינו נכון. אין זה
נכון שהתביעה בבית-המשפט המחוזי יותר יקרה,
מכיון שבדרך-כלל ערך התביעה הוא קובע.

היור"ט, אונג: חבר-הכנסת מפירא איננו כאן ברגע, ואנו
צריכים לשמוע את ניסוקיו.

ד. בר-רב-האי: האם יש עוד מישהו בוועדה, מלבד חבר-הכנסת
מפירא, החוסך בהצעה זו.

י. בר-יהודה: בוועדת-המסנה היו כמה חברים שמסכו בהצעתו,
אך אז טרם שמענו את ניסוקי השופטים.